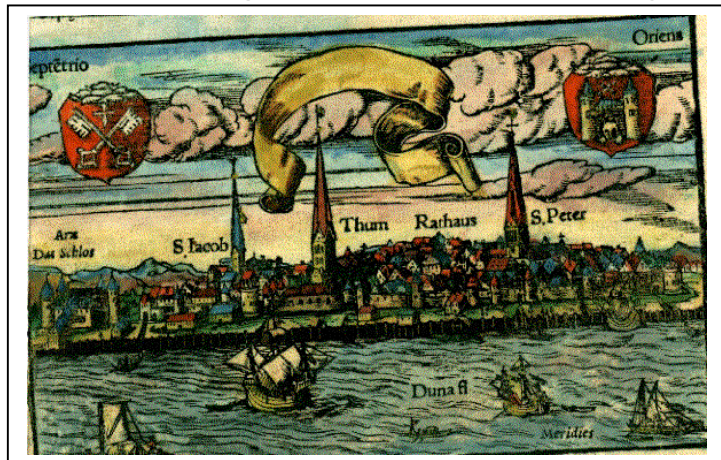

Misterija, Atklāsme un pēclastības amats (vēstule Efeziešiem 3:1-12)

Man patīk vecas zemes kartes. Un man ir samērā laba kolekcija Baltijas rajona un Latvijas vecu zemes karšu. Vecākā zemes karte manā kolekcijā ir 1560. gada Latvijas un Igaunijas (tas ir Kurland un Livonia) karte – tā ir macītāja kabinetā Sv. Jāņa baznīcā, ja gribat to redzēt. Un viena no interesantākām ir lappuse no Sebastian Munster “Cosmographica” no 17. gadu sīmeņa, kurā ir skaisti zīmēti Rīgas pilsētas un ostas profils, un lappuses otrā pusē ir vecākais latviešu valodas Tēvzemes lūgšanas teksts, ar vācu tulkojumu (tā arī dokumentēta profesora Ernesta Bleses *Latviešu Literatūras Vēsture*)

Jaunākās kartes manā kolekcijā ir angļu “Admiralty” izdotas - Rīgas osta un Rīgas jūras līča navigācijas kartes, publicētas 1968. gadā. Šīs nav dekoratīvas kartes, bet īstas jūras kuģu navigācijas kartes (apmēram kvadrātmētra lielumā) ar visām navigācijas ūdeņu dziļuma un attāluma mēriem. Šīs kartes ir sagatavotas daļēji no Padomju Savienības dotās informācijas. Tāpēc katrai kartei ir drukāts brīdinājums, ka nevar paļauties uz Padomju Savienības atzīmētiem navigācijas palīgīdzekļiem, nedz viņu patieso pozīciju. (“No reliance should be placed on the accuracy of navigational aids in Soviet Union territorial waters.”)

Bet Rīgas ostas navigācijas kartei *ir gan* uzrādīti *citi* uzticami un skaidri redzami navigācijas pieturpunkti, no kuriem jūrnieks var akurāti, viegli un precīzi kalkulēt savu pozīciju – *un tie ir Rīgas baznīcu torņi!* Caur gadu sīmeņiem, tie ir bijuši redzami un uzticami – kā dziesma saka “*Cēli kā dzimtenes dievnami...*” Un ir zīmīgi šajā kartē redzēt, ka kaut gan laicīga vara nespēj piedāvāt uzticamus virzienus dzīvī, senie baznīcas torņi *ir arvien* uzticami un vadīs cilvēku pareizā virzienā, drošā ostā.

Un baznīcai tādai vajadzētu būt, līdzīgi kā Jēzus runāja par saviem mācekļiem savā Kalna Runā:

Jūs esat pasaules gaišums;

pilsēta, kas stāv kalnā nevar būt apslēpta. (Mt.5:14)

Baznīca eksistē, ne tikai lai kalpotu saviem paļādas īaudīm, bet lai būtu gaišums pasaulei - lai būtu uzticams punkts, kas citus vadīs arī pareizā virzienā un viņiem dzīvē palīdzēs mīļēt Dievu ar visu prātu, spēku un dvēseli un savu tuvāko kā sevi paļādu.

Tā ir visa Kristus nākdānas pasaulē nozīme. Un to saprata apustulis Pāvils, un to viņš izteica vēstulē efeziešiem, mūsu Jaunās Derības Bībeles tekstā Zvaigznes dienā.

Un tas ir ļoti zīmīgs teksts dienā, kad parasti runājam par *gudriem vīriem* un pazīstamo stāstu no Mateja evāņēlija, par zvaigzni un dāvanām. Daudzās baznīcās, arī mūsu latviešu luterāņu baznīcā, Zvaigznes diena ir arī atzīmēta ārmisijas zīmē, jo stāsts par gudriem vīriem arī norāda uz Jēzus Kristus nozīmi *visiem* cilvēkiem. Tāpēc, apustuļa Pāvila vārdi senai efeziešu draudzei arvien mums māca par baznīcas nozīmi un uzdevumu evāņēlija sludināšanā un mūsu visu atbildību to darīt ne tikai ar vārdiem, bet ar darbiem. Un ne tikai mūsu draudzes slēgtā lokā, bet to darīt mūsu dzīves vidē un plašā pasaulē.

Vispirms, gribu jums atgādināt, ka apustulis Pāvils raksta šo vēstuli kamēr pats ir cietumā. Tas ir zīmīgi, jo pat cietuma vaļās būdams, viņa skats vienmēr iet plašumā un tālumā. Cietuma sienas, nedz tā vaļās nespēj ierobēpot viņa izpratni, ka Kristū viņš ir vienots ar *visiem* ticīgajiem.

Pāvils bija pirmais no apustuļiem, kas pilnīgi saprata *baznīcas* ideju. Viņam *baznīca* nenozīmēja tikai mazu, vietejo tricīgo saimi. Ne. *Baznīca* Pāvilam bija *visi ticīgie*, vienalga kur tie dzīvoja, vienalga kādi tie bija. *Baznīca* bija viņa līdzstrādnieki; *baznīca* bija Galatijas kristieši, ar kuriem viņš strīdējās; *baznīca* bija Korintas draudze, kurā bija daudz problēmu un sīklānos; *baznīca* bija Romas draudze, kurus viņš vēl nebija saticis; un *baznīca* bija tie, kuriem viņš vēl nebija sludinājis par Dieva ļēlastību. *Baznīca* Pāvilam bija visi – vergi, brīvi, sievietes, vīrieši, romieši, jūdi, pagāni – visi! (*Gal. 3:28*) Jo visi ir viens Kristū Jēzū. (*Gal. 3:29*)

Cik bieži mēs neesam dzirdējuši no citiem: *kāpēc baznīca dod naudu palīdzēt dzērājiem, vai svešniekiem?* Un cik bieži mēs paļādi to neesam

teikuði! (Un cik biepi esam aizmirsuði, ka citi to paðu par mums teica, - 'Kâpec mums ir jâpalîdz DP-'ðiem?') Pâvilam tâdas runas bûtu bijuðas pilnîgi sveðas un nekristîgas. Ir zîmîgi, ka Pâvils var no savâm cietuma vaþâm izprast baznîcas plaðumu, bet daudzi kristieði tagad labprât sevi ieliek ðaursirdîbas vaþâs un izprot *baznîcu* tikai savu paðu ierobeþotâ skatâ.

Pâvils var tâ baznîcu un tâs darbîbu izprast, jo viòð saprot, ka ar Kristus nâkðanu pasaulç, Dieva mîlestîba sniedz as pâri tautîbas vai nacionalitâtes robeþâm, pâri iepriekðejiem aizspriedumiem, pâri veciem naidiem; tagad Dieva mîlestîba apðem visu cilvçci un visu radîbu. *Baznîca* vairs nav *vienas* grupas îpaðums, bet ir Dieva izpausme *visâ pasaulç* un *visai pasaulei!*

Evanîelijs, ðî brîniðîâ vçsts par mûsu jauno dzîvi Kristû – nav tikai kau kas ko ejam baznîcâ dzirdçt, bet ar ko izejam no baznîcas lai to vçstîtu tâlâk!

Bet kâ lai evanîelijs – Dieva labâs vçstis par Viòâ þçlastîbu un jauno dzîvi Jçzu Kristû – kâ lai ðis labâs vçstis tiek darîtas pasaulei zinâmas? Citos vârdos, kâ lai ðis baznîcas plaðais un visuietilpoðais potenciâls tiek îstenots? Pâvils saka – *ar draudzes starpniecîbu. (3:10).*

Tâ ir *baznîcas* un draudzes îstâ nozîme un viòas îstais uzdevums – sludinât Dieva mîlestîbu ar darbiem un vârdiem visai pasaulei; liecinât par jaunu dzîvi Kristû ar taisnîbas un miera radoðiem darbiem; dziedinât pasaules un cilvçku brûces ar Dieva mîlestîbas iedvesmotiem darbiem. Citiem vârdiem, Pavils izprot *baznîcu* kâ lîdzekli, caur ku^o Dieva svçtîba ir darîta îsta citiem. Ne tikai draudzes locekîiem, bet citiem – sveðniekiem, neticîgiem, pat ienaidniekiem!

Viena no mûsu un citu baznîcu lielâkâm problçmâm ir, ka esam kîuvuði tikai par sprediû *klausîtâjiem* un *dievkalpojuma apmeklçtâjiem*. Mçs gribam *dzirdçt*, bet negribam *darît*; mçs gribam dievkalpojumu *apmeklçt*, bet negribam *Dievam kalpot* tas citas 167 stundas nedeîâ (24x7=168). Pâvils saprata, ka Dievam neinteresç mûsu sprediû *klausîðanâs*, bet ka Viòð grib lai mçs ikviens kîûstam par *dzîvu sprediû* mûsu ikdienâ. Kad Pâvils teica, ka Kristus ir darâms zinâms pasaulç ar *draudzes starpniecîbu*, tad viòð saprata, ka tas nenotiks ar pasîvu, introspektîvu, iemidzinoðu klausîðanu. Bet tas notiks ar *draudzes* darbu, ar *draudzes starpniecîbu!*

Tas arî nozîmç, ka *visiem* draudzes locekîiem ir jâuzðem savs kristîgais amats. Mçs visi esam kristîti, visi esam baznîcas locekîi. Neviens nevar

teikt, ka viņam nav ko darīt; neviens nevar teikt, ka viņa vai viņš nespēj; neviens nevar teikt: *lai cits to dara!*

Pirms vairākiem gadiem, slavenais angļu diriģents Sir John Barbirolli vadīja simfonisko orķestri pilnīgi izpārdotā koncertā, vienā lielā baznīcā. Koncerta laikā, viens no klausītājiem ievēroja ka viņš sēd blakus tās baznīcas mācītājam, un, applauzu laikā, teica mācītājam: “Kad jūs varesat piepildīt šo baznīcu svētdienās, kā Sir John to darījis šovakar?” Mācītājs skatījās tieši viņam acīs un atbildēja: “Es piepildīšu šo baznīcu svētdienas rītos tad, kad man arī dos, ka Sir John-am ir šovakar - 80 disciplinētus un sagatavotus vīriešus un sievietes, kuri ir gatavi cītīgi ar mani strādāt!”

Dieva mīlestība netiks īstenota pasaulē ja kristīgie apmierināsies tikai ar savu pašu labsajūtu uz vienu stundu svētdienas rītā baznīcas solos; nedz baznīcas uzdevums tiks īstenots un izpildīts, ja tikai daži cilvēki to uzņemties darīt. Pāvils saprata, ka *baznīca* ir *visi* ticīgie vienoti ar *visiem citiem* ticīgajiem kopējā uzdevumā un mērķī – būt Dieva mīlestības, miera un taisnības vēstnešiem *visai* pasaulei.

Un mēs ikkatrs esam aicināti šajā svētā un prieka-pilnā uzdevumā piedalīties.

Āmen.

prāvests Dr. Fritz Traugott Kristbergs
Zvaigznes dienā – Epifānijā
2004. gada 4. janvārī
Sv. Jāņa baznīcā Toronto

Several years ago, in England, Sir John Barbirolli was conducting a great symphony orchestra before a "standing room only" audience. The concert hall was unusual in that it was used for cultural events on weekdays and for religious services on Sundays. On this particular Saturday evening, one of the patrons of the orchestra noticed that the clergyman who was to preach there the next day was in the audience. He leaned over and said to him, cynically, "When are you going to fill this hall on Sunday the way Sir John Barbirolli has tonight?" The clergyman looked his antagonist straight in the eye and said with a steady voice, "I will fill this hall on Sunday morning when you give to me, as you gave to Sir John tonight, eighty-five disciplined men and women to be with him and to work with him."

One of American Christianity's most serious evils may be the sin of sermon listening. We hear, but we do not act. God is not basically interested in our listening to sermons. He wants us to be living sermons. The church is intended to be a vibrant, redeeming community of compassion, service, love, and worship. It is not a fraternity of fans of the faith.

The gospel is not something only to go to church to hear--but to go from church to tell.

The church was not designed to be a reservoir, ever-receiving and retaining for itself God's spiritual blessings, but rather a conduit, conveying them on and out to others everywhere.

It is not the business of the church to adapt Christ to men, but men to Christ.

-- Dorothy Sayers, *Leadership*, Vol. 3, no. 4.

Church-goers are like coals in a fire. When they cling together, they keep the flame aglow; when they separate, they die out.

Billy Graham (1918-)